

ערב צאחו למלחמת ששת הימים הקריא לחייליו

פרקים מספר מאו ססה סונג - ובגמר המלחמה

צא את אוחו כשעלה הגי'פ שלו על מוקש בסני

מייהכוננות, מאי 1967. עוד שבועיים תפרוץ מלחמת ששת-הימים. אולם זאת אין איש יודע עדיין. אלפי החיילים הי רובצים מול הגבול עם מצרים יודעים רק אחת: שתפקידם להכות.

בכרם-שולם — הנקודה הקדמית ביותר בפנינת הגבול הדרומי-מערבי של ישראל — ניצבת פלוגה במיסדר, מאוינה לדברי מפקדה, רב-סרן מולה אגין. הוא מחזק בידיו ספר, מקריא ממנו באוזני הפלוגה הדוממת. הספר הוא סיפור המפורסם של ה"יר" מאו ססה-סונג.

שלושה שבועות מאוחר יותר, בשעות הבוקר המוקדמות של יום השישי, נשמע רעם התפוצצות מזרחי אווניים בדרך-עפר נידחה באיזור רפיח: הגיפ בו ישבו רב-סרן מולה ומפקדי המחלקות שלו עלה על מוקש מתוצרת סין.

★ ★ ★

כוכב, מורה, נביא

מי היה הרב-סרן המורה, שהקריא את כתבי מאו לחיילי צה"ל, ערב צאתם למלחמה? שנתיים לאחר שנהרג, יצא לזיכרו ספר, ממנו עולה דמותו הנדירה של מורה מופלא, ששוא את המלי-חמה ומצא בה את מותו. בתקופה עתיקה יותר היה מן הסתם מוצא את ייעודו כ-נביא. התודה הוא פעם בפני חברו: "אתה מבין למה אני שחור ורוזה? אני נשרף מבפנים?"

מולה היה כוכב כבר מילדותו. בעמק הירדן, שם נולד לפני 42 שנה, הצטיין בכל — בספורט, בלימודים, בחיי-החברה. ובי מרדנותו.

בעוד שאר הילדים בני-גילו משתגעים אחרי סרטי-קאובוי טוב, הצהיר מולה הצעיר

לפתוח עליו באש. מולה ביטל את ההוראה. מאוחר יותר נשלח לקורס קצינים, סיים אותו בהצטיינות. כאשר התחנך בשנת 1949 עם לאה חברתו, עורר את הסערה הציבורית הראשונה בקריירה שלו כאשר סירב לערוך חתונה מפוארת, טען שזוהי חוייה אישית,

רב-סרן

מלאך

ושעליו להתחשב ברגשותיהן של המשפחות השכולות.

★ ★ ★ נגד, נגד, נגד

בשם הכבאות נולדו למולה שני יל-די, חנה ומוטיק. כן התגבשה בו מרדנותו לצורה פוליטית מגובשת: הוא הפך למאמין שרוף בדגל האדום. מאחר שחבריו לקיבוץ ולתנועה הקיבוצית לא ניראו לו אדומים מספיק, התפתחו חיכוכים בינו ל-בינם, והוא עזב את דגניה, עבר לקיבוץ ה-שומרי-הצעיר שובל. באחד ממכתביו לאשתו ולילדיו, בהיותו בנופש, כתב: "גמרתי את הספר על מאו ססה-סונג ביום הראשון. את מול קראתי את מרקס ואנגלס". מולה הפך לפרוסיני נלהב, חינך את יל-

שטרטים אמריקאים משמשים אופיום לחב-רה, ויש להילחם בהם. במלחמת-השיחור, בגיל 20, הצליח אלוה, בראש 14 איש, לשי-בור את התקפתם הראשונה של הסורים על צמח. כאשר קרב למקום אמבולנס סורי, עטור דגלים לבנים, כדי לפנות את הנפגי-עים הרבים, הורה אחד מעוזריו של מולה

• מולה אגין, הוצאת קיבוץ השומר-הצעיר שובל.

כך כתב, ערב המלחמה, לקובה ריפתין, איש השמאל במפ"ם: "מכאן נראה הדבר כוודאי שישראל הולכת למלחמה, הולכת לבצע שוב, בשיתוף עם וילסון וג'ונסון, פעולה תוקפנית גדולה. הי-תמיכה הבינלאומית נראית חזקה מזו של לפני עשר שנים — משום כך יהיה עומק הכישלון המדיני, לטחח ארוך, גם הוא גדול פי כמה. תבעתי ממאיר יערי שהמפלגה תני-קוט עמדה ברורה וחוד-משמעות נגד הקנוניה הזאת ולא תנסה להצדיק מדיניות שאין ביכול-תה לפתור את בעיות הביטחון של ישראל. קובה יקירי, אני נקרע לגזרים בבואי לפקד על יחידה במיבצע כה גדול שאני מתנגד לו מבחינה מדינית. עשו מאמץ עליון לשנות את פני הדברים..."

★ ★ ★

משיכמו ומעלה

מי ה חשבו חבריו בצה"ל על הקצין יוצא-הדופס, שזכה לכינוי "רב-סרן מאו" בשל אהדתו לסיני?

סיפור סגן מפקד-הגדוד בגדודו של מולה: "מולה הגיע אל הגדוד בשנת 1960. תוך זמן קצר הפך למוכר בכל החטיבה. הוא בלט בדעותיו השונות מן המקובל, בעיקר-ביותו ודרך ויכוחו. בכל מיפגש חטיבתי היתה מתאספת סביבו קבוצת-קצינים, והוא היה נלחם בכלום. למרות שדעותיו לא היו בקו המדיני המקובל, לא פיקפקו מעולם ב-גאומנותו. בטחו בו. היה ברור כי לכשיקבל את הפקודה — יבצעה בשלימות. לא היה צל של ספק בכך. מולה היה שידובר ב-חטיבה. משיכמו ומעלה."

הוסיף שמואל ק., סמל בפלוגה של מולה: "הייתי ביחסים קרובים מאוד עם מולה. תמיד ניסה לחנך, אהננו לא צבאי-כובשים. חובתנו כחיילים להגן על הגבולות ולבצע כראוי את המוטל עלינו. יום אחד ביקשתי ממנו רשות לצלצל הביתה. הוא ידע שאני דובר רוסי, ושאל אותי באיזה שפה אני רוצה לדבר. הוא לא הסכים בשום אופן לאפשר לי לדבר ברשת-הקוים של צה"ל-שלא בשפה העברית."

זוכר הרס"פ יוסף: "מולה סלד מהמלחמה — ומאידך רצה להיות במלחמה בלתי-נמי-נעת זו, כדי לתת את חלקו ולמנוע עד כמה שיוכל תופעות כגון ביוזה, שוד, ושפיכות-דמים. בפלוגתו לא נפלו קורבנות. מולה היה שומר בקפדנות על ביצוע ההוראות — ובכך חסך דם רב."

הוא לא הצליח לחסוך את דמו שלו. כא-שר הגיעה הידיעה שרב-סרן מאו עלה על מוקש, ישבו חייליו ובכו.

★ ★ ★ "נקרע לגזרים"

כ אשר גויים, ערב הכוננות, ראה מו-לה שחורות. לא מבחינה צבאית: הוא ראה בבירור שהמרחב צועד למלחמה, ולא היה לו ספק שישראל תנצח. אולם עיני ה-נביא שלו צפו כבר לתקופה שאחרי הניצ-חון, בידעו שגם מלחמה זו לא תביא פתרון.

סגן ראש-העיר לא היה צריך להודיע שאין אצלו שריפה. הכבאים יכלו לראות זאת בעצמם. אך הסתלקו הכבאים — ושוב נשמעה צעירה. הפעם — של אמבולנס מגן זויז-אדום. רופא ואחות נחפזו לדירתו של גוטליב, כדי להגיש עזרה מהירה לסגן-ראש-העיר, אשר נאמר להם כי לקה בהת-קפת-לב. גוטליב אומנם הרגיש ברע — אבל מרוב כעס על התעלול.

הם הודיע כי לא תומין מוניות, וכי אין איש מביתו הרוצה להגיע ללוד. הנהגים, שנסעו למעלה משלושה קילומטרים ל-שוא, גידפו וחירפו — וחזרו לתחנתם. בחצות שוב נכנס הטלפון לפעולה. הפעם הודיע קול היסטרי למפקד תחנת מכבי-אש, כי ביתו של סגן ראש-העיר גוטליב עולה באש, וכי יש סכנה לבתים הסמוכים. מכונית כיבוי דהרה למקום, כשצופרה מה-ריד את שלחת העיר החרויה.

גוטליב, סגן ראש-העיר מטעם המפד"ל, דיב-רו אלמונים, שאיימו לחסלו. ביום החמישי אחר הצהריים באה התי-פתחת חדשה. אלמוני צילצל אל תחנת-המוניות רמה, ביקש לשלוח מונית לביתו של גוטליב, כדי לקחת נוסעים ללוד. חמש דקות אחרי צאת המונית הראשונה, באה-הזמנה למונית שנייה. נהגי המוניות הגיעו לביתו של סגן ראש-העיר, שאלו היכן הנוסעים. גוטליב הניד-

הוא לא יכול היה לנקוב בשמם של ה-מטלפנים האלמונים. אבל הוא ידע היטב שהם פועלים בשם מבגדני הקמתה של מר-עצה דתית בבני-ברק. **ההקצבה הופסקה.** שיטת ההטרדות הטלפונית — המהחית עבירה פלילית — היא שיטה מפותחת מאוד אצל הסידים קני-אים. הם מפעילים אותה על-פי סקודה מה-רבים שלהם, או כאשר נידמה להם שהם (המשך בעמוד 18)